

VIỆT NAM QUÊ HƯƠNG NGẠO NGHỀ

NGUYỄN ĐỨC QUANG

1. Ta như nước dâng dâng tràn có bao giờ

2. Ta như giống dân đi tràn trên lò lửa

tàn. Đường dài ngút ngàn chỉ một trận cười vang

hồng. Mặt lạnh như đồng cùng nhìn về một xa

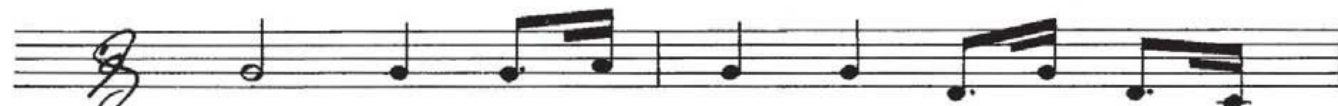
vang. Lê sau bàn chân gông xiềng một thời xa

xăm. Da chan mồ hôi nhễ nhại cuộn vòng gân

xăm Đôi mắt ta rực sáng theo nhịp xích kêu loang

tươi Ôm vết thương rỉ máu ta cười dưới ánh mặt

xoang. Ta khua xích kêu vang dậy trước mặt mọi

trời. Ta khuyên cháu con ta còn tiếp tục làm

người. Nụ cười muôn đời là một nụ cười không

người. Làm người huy hoàng phải chọn làm người dân

tươi Nụ cười xa vời, nụ cười của lòng hồn
Nam Làm người ngang tàng điểm mặt mày của trần
sôi. Bước tiến ta tràn tới tung xiềng vào mặt nhân
gian. Hỡi những ai gục xuống ngoi dậy hùng cường đi
gian.
Đ.K. Máu ta tử thành Văn Lang
lên.
đồn lại Xương da thịt này cha ông miệt mài từng giờ
qua Cười ngạo nghễ đi trong đau nhức không người.
Chúng ta thành một đoàn người hiên ngang. Trên bàn
chông hát cười đùa vang vang. Còn Việt Nam, triệu con
tim này còn triệu khối kiêu hùng .